TIENDE JAARGANG No. 1074 — VERSCHIJNT DINSDAG, DON[DERDAG] EN ZATERDAG DINSDAG, 24 JULI 1951

De Arubaanse Courant

NIEUWS EN ADVERTENTIEBLAD VOOR ARUBA

Uitgeefster: „DE ARUBAANSE COURANT" N.V. i.o.
Redacteur: A. CLOO
Abonnement: f. 1,50 p. maand — f. 4,00 p. kwartaal

Bureau Oranjestad: NASSAUSTRAAT 91, TEL. 1273.
Bureau San Nicolas: ARUBA POST, Mainstreet, tel. 5019
Drukkerij: „DE STAD" N.V.

Dr Albert Plesman:

„Tegen het einde van 1968 het atoomvliegtuig op de commerciele routes"

Vliegtuigtechniek gaat in sprongetjes van zeven jaar vooruit

KLM voorlopig niet bezorgd over ernstige concurrentie

„Ik geloof niet in technische wonderen, die bij nacht gebeuren. Elke nieuwe ontdekking vraagt veel tijd en geld om zich te ontwikkelen en, wat bij ons natuurlijk een woordje meespreekt, om zich economisch rendabel te maken. Naar mijn mening is op dit moment het straalvliegtuig nog niet volmaakt genoeg voor de burgerluchtvaart en daarom bestaat de eerstvolgende uitbreiding van de K.L.M.-vloot uit weliswaar zeer moderne en verbeterde toestellen, doch zij zullen in hoofdzaak niet van het bestaande type afwijken. De straalmotor is even om een hoekje komen kijken en heeft zich daarna, alle fabelachtige toekomstspeculaties ten spijt, weer stilletjes teruggetrokken achter het schuurtje om verder te groeien. Wij volgen de groei met grote belangstelling en wanneer het juiste moment gekomen is, zal de K.L.M. zeker niet achterblijven in de aanschaffing van straalvliegtuigen. Ik vermoed, dat dit over een jaar of tien zal zijn".

Dit was het nuchtere, weloverwogen antwoord op de vraag, die „Trouw" dr. A. Plesman, president-directeur van de K.L.M., stelde, hoe de luchtvaartmaatschappij staat tegenover de felle strijd om de suprematie in de burgerluchtvaart, die momenteel achter de schermen van de Engelse en Amerikaanse vliegtuigindustrie wordt uitgevochten.

Zo op het eerste gezicht staan Engelands kansen lang niet slecht. Wanneer de Comet straks voldoet en ook wordt ingezet op de lijn Londen—New York, kon de B.O.A.C., de staatsluchtvaartmaatschappij, wel eens een ernstige concurrent worden. Tijd is steeds meer geld waard en dan maakt het wel enig verschil of men de Atlantische Oceaan in zeven uur dan wel in veertien uur oversteekt.

„Natuurlijk is de concurrentie een factor van belang. Doch we zijn er niet zo bang voor als de vliegtuigfabrikanten wel zouden willen. Ik heb nog nooit gehoord, dat een bedrijf ten onder ging door technische vooruitgang niet haastig te volgen en daarom wacht de K.L.M. eerst maar eens af hoe die Comets het doen", aldus dr. Plesman. „Stel, dat het inderdaad een groot succes wordt, dan zijn wij nog niet te laat. De B.O.A.C. krijgt veertien Comets, de Canadian Pacific heeft er twee gekocht en de Fransen en Brazilianen denken er over er ook een stuk of twee te nemen. Dat alles bij elkaar vormt slechts een fractie van de wereldluchtvloot, dus reken maar uit hoeveel klanten zij kunnen bedienen. Want het is niet zo, dat je er na deze serie weer een stuk of wat bij kunt bestellen. Dan moet eerst een nieuwe reeks op stapel worden gezet, waarin alle verbeteringen zijn aangebracht, die in de practijk nodig blijken. Pas wanneer de kosten van onderhoud en exploitatie die van de tegenwoordige machines niet overtreffen, wordt de turbine voor ons interessant."

KLM niet bezorgd

De economische kant, welke toch in het commerciële luchtvaartbedrijf het zwaarst weegt, geeft voor de K.L.M. de doorslag. Hoewel dr. Plesman er van overtuigd is, dat de straalvliegtuigen in de toekomst het luchtruim zullen beheersen, ziet hij geen reden zich de eerste jaren al te bezorgd te maken over ernstige concurrentie. Het onderhoud van de turbinemotor is aanmerkelijk kostbaarder dan van de huidige typen. Deze moeten bijvoorbeeld om de 1200 vlieguren gereviseerd worden, de straalmotor doet er slechts 250 uur over. Ook is het brandstofverbruik dermate hoog, dat speciale verkeersregelingen over de gehele wereld zouden moeten worden getroffen om het straalvliegtuig met name bij het landen hoogste prioriteit te verlenen.

„Dat zou men de technische kant op de grond kunnen noemen, de kwestie van de Air Traffic Control, de luchtverkeersregeling. Daar is de vraag of een straalvliegtuig kan worden opgenomen in het normale luchtverkeer en dan met name bij drukke luchthavens. Door het grote brandstofverbruik op lage hoogten kan men zo'n toestel niet bij het wachtbaken lang laten rondcirkelen en het uitwijken naar een andere haven is ook onmogelijk als men niet een behoorlijke portie extra brandstof meeneemt. En al die extra voorraden gaan van het betalend gewicht af. Daarnaast moeten alle vliegvelden langs de route nieuwe vakmensen hebben, speciale radio-installaties en radaruitrusting bijvoorbeeld. Dat is een zaak van internationaal overleg en zover zijn we nog niet. De technische ontwikkeling is veelbelovend, doch gaat langzamer dan men aanvankelijk verwachtte. Laat men toch vooral niet vergeten, dat er tijd voor nodig is om de gebreken op te heffen".

En zolang het straalvliegtuig die gebreken nog heeft kan dr. Plesman best vrede hebben met de nieuwe Super-constellations en Douglas DC—6B, die de KLM besteld heeft. De Superconnies zullen uitgerust zijn met z.g.n. compound-motoren, die 20 procent meer vermogen leveren dan de normale zuigermotoren. Tussen de zuigermotor en de straalmotor ligt de schroefturbine of turboprop. De KLM verwacht, dat deze aan de straalmotor vooraf zullen gaan en de nieuwe luchtreuzen, waarvan de eerste volgend jaar uit Californië naar Schiphol zullen komen, zijn dan ook geschikt om te zijner tijd de zuigermotoren te verwisselen voor turboprops.

„Het was natuurlijk verleidelijk om allerlei fantastische voorspellingen te maken toen een gloednieuwe techniek uit de oorlog te voorschijn kwam", glimlachte dr. Plesman. „Maar geloof me er is tijd voor nodig. Onze verwachtingen zijn gebaseerd op logisch denken en gaat het wat vlugger dan kan ik daar alleen maar blij om zijn. Tot nog toe is de vliegtuigtechniek in sprongetjes van zeven jaar vooruitgegaan en we zitten nu in de vijfde periode, die in 1954 loopt. Dat is de laatste periode van de zuigermotor".

In deze tijd van snelheden van het geluid, supersonische raketten en boeken over bezoeken aan de maan, klinken de berekeningen van Nederlands luchtreder wel erg nuchter. Doch zijn zij niet gebaseerd op een lange, kostbare ervaring? Bovendien mag men niet vergeten, dat alle uitzonderlijke luchtvaartprestaties momenteel gemaakt worden door militaire vliegtuigen, die merendeels niet geschikt zijn voor burgerlijk gebruik.

Atoomvliegtuigen

Trouwens ook zonder technische wonderen, die des nachts gebeuren, zijn de toekomstverwachtingen van de KLM nog fascinerend genoeg. Tot 1954 zal de zuigermotor overheersen, van 1955 tot 1961 is het woord aan de schroefturbine, die ons met een kruissnelheid van 600 km per uur door het luchtruim zal voeren. Daarna komt tot 1968 het straalvliegtuig in algemeen gebruik. De snelheden zullen die van het geluid gaan benaderen, de vorm van de vliegtuigen zal gaan veranderen en de eerste proeven met de atoommotor zullen de luchtvaarthousiasten opnieuw in vervoering brengen. Eind 1968 verwacht men het atoomvliegtuig op de commerciële routes.

Tot slot vroegen wij dr. Plesman wat hij dacht van een ons gedane Amerikaanse voorspelling, dat de atoommotor de straalmotor zal inhalen, zodat de laatste al verouderd zal zijn voordat men eigenlijk aan het gebruik toe is. „Het kan, maar het lijkt me onwaarschijnlijk. Men is nu pas bezig met een atoommotor voor duikboten en van daar naar de luchtvaart is een hele stap. Maar is men eenmaal zover, dan gaat de wereld er inderdaad totaal anders uit gaan zien. Hoe graag men het ook zal willen, het zal de mens van 1968 onmogelijk zijn om verder dan anderhalve dag van huis te zijn".

Aldus het dagblad „Trouw".

Arubaanse Lions installeerden hun nieuwe bestuur

De heer J. Droog, die op de laatstgehouden bijeenkomst van de Arubaanse Lions, het Bestuur van de Arubaanse Persvereniging vertegenwoordigde, schrijft ons het volgende:

In een plechtige bijeenkomst, waarbij de Gezaghebber a.i. van Aruba, Mr F. A. Jas en de dames van de leden eveneens aanwezig waren, installeerden de Lions van Aruba Woensdagavond het Bestuur voor de periode '51 — '52.

Het welkomstwoord werd uitgesproken door de aftredende Voorzitter de heer M. Maduro, die tevens de Gezaghebber en enkele gasten introduceerde. Hij sprak de hoop uit, dat de Gezaghebber een goede indruk van de Arubaanse Lions Club zou meenemen.

Het gebruikelijk saluut aan de vlag en het oplezen van de presentielijst hadden inmiddels plaatsgevonden. Ter nagedachtenis aan Mevr. de Wed. La clé, die enkele maanden geleden tot Moeder van de Lions Club was uitgeroepen en betrekkelijk kort daarop gestorven was, werd een minuut stilte in acht genomen.

Nadat het verslag van de kascommissie en een zeer uitgebreid overzicht van de activiteiten van de Club over het afgelopen jaar waren voorgelezen, kwam het woord aan de heer Roberto Lopez Henriquez, die met een quizz de genoeglijke stemming verhoogde. Er waren, zoals gebruikelijk, weer mooie prijzen. De aftredende Voorzitter „Monty" hield een toespraak, waarin hij met gerechtvaardigde trots gewaagde van de uitgebreide lijst van werkzaamheden, waarop de Lions kunnen terugzien. Als hoogtepunten noemde hij het instellen van de schoolveiligheidspatrouilles, waarvoor hij dank brengt aan de heren Julian, Wolferzao en O. Henriquez, en boven alles de hulp aan Irene Jacobs, waarvan de eer voor een goed deel toekomt aan Tom Pietersz.

Hij dankte voorts degenen, die met de zakelijke- en sociale leiding in deze aangelegenheid belast waren en vertelde over de bewijzen van medeleven, welke Ireentje in Amerika van de zijde van de Lions Clubs aldaar heeft mogen ondervinden. Hij bracht nog even in herinnering, dat de twee Arubaanse jongens, Pedro Irausquin en Jan Wester, ook gasten van de Lions Club, Irene op haar verjaardag hebben opgezocht.

De heer Pietersz reikte daarop, als vice-President van het Districtsbestuur, de onderscheiding uit aan Michael Kuiperi, die voor de tweede keer in successie werd uitgeroepen tot de beste secretaris van het District. Hij vermeldde nog, dat door de Districts Governor Badarraco woorden van waardering waren uitgesproken voor „het vele werk, door zo weinigen verricht", doelende op de activiteit van de Aruba Lions.

Woorden van grote erkentelijkheid waren er voor de aftredende Voorzitter en deze woorden, gematerialiseerd in een prachtige oorkonde, vertolkten nog maar nauwelijks de gevoelens van de leden. De heer Maduro, zichtbaar geroerd, dankte voor het vertrouwen. Hij deelde nog mede, dat door de K.L.M. een bedrag, gelijk aan de vliegreis van Miami naar Aruba en bestemd voor de terugreis van Irene, aan de Lions Club is toegezegd.

De nieuwe Voorzitter, de heer C. L. Juliao, hield vervolgens een toespraak en zeide te hopen de voetstappen van de heer Maduro te kunnen volgen. Mr. Jas, die ook het woord vroeg, dankte in de eerste plaats voor de uitnodiging en verklaarde toen, dat hij reeds de indruk had, dat de geest van de Lions in dienst staat van de gemeenschap. Hij besloot met het nieuwe bestuur veel succes toe te wensen voor het komende verenigingsjaar.

Nadat de „100% attendance buttons" aan verschillende leden waren uitgereikt en een verloting had plaats gevonden, werd deze zeer geanimeerde bijeenkomst gesloten.

Wij laten nu nog even de samenstelling van het nieuwe bestuur volgen Voorzitter, de heer Juliao, Secretaris de heer Kuiperi, Penningmeester de heer Salas. De Lionstamer werd de heer Morales, terwijl als Tailtwister werd geïnstalleerd de heer Viana. De heren Pinkus, Hassel, Lopez Henriquez en D'Aguiard vervullen thans de functie van Directeur, terwijl de heren Scholl, Maduro en Pietersz de post van Vice-President zullen waarnemen.

Colombianen op Aruba vierden hun onafhankelijkheidsdag

Zeer geslaagde feestavond in Bolivariana

Een honderd een en veertig jaar was het Vrijdag geleden, dat het volk van Colombia zijn onafhankelijkheid opeiste en de twintigste Juli wordt telkenjare door alle Colombianen — waar zij zich ook bevinden — herdacht als „Dia de la Independensia de la Gran Colombia".

Op Aruba werd door de Colombiaanse consul, senor J. J. Rico Villamizar, in Sociedad Bolivariana een drukbezochte receptie gehouden, waarbij o.m. aanwezig waren de wnd Gezaghebber, mr F. A. Jas, de Hoofdcommies H. A. Hessling, Commissaris Th. A. van Erp, de kapiteins Dourlein en Bens van de Mariniers, de luitenant K. M. H. H. Brink van het Afwikkelingsbureau Landmacht, de heer J. G. de Castro, voorzitter van Sociedad Bolivariana de Aruba, de heer Casey Eman, voorzitter van de Rotarians, de heer Fr. de P. Wever, griffier en tal van hoofden van diensten en vertegenwoordigers van handel, nijverheid, de gestelijkheid en het corps consulair.

Mr Jas bracht een toast uit op de President van Colombia, waarna de consul ten antwoord een dronk wijdde aan H.M. Koningin Juliana. Hij bracht voorts dank aan alle aanwezigen voor de getoonde belangstelling. Enkele ogenblikken later legde de heer Villamizar een prachtige krans (geschenk „de la Colonia Colombiana a Simon Bolivar) aan de voet van het standbeeld van Simon Bolivar. Hij hield daarbij een kernachtige toespraak, waarin hij in het bijzonder de enorme verdiensten van de Grote Bevrijder in herinnering bracht. Na deze korte plechtigheid bleef men geruime tijd in gezellige kout bijeen.

De feestavond

Om 9 uur 's avonds zou de feestavond in de grote zaal van Sociedad Bolivariana beginnen maar eerst geruime tijd daarna weerklonk het Colombiaanse volkslied, gezongen door een gemengd koor met extra-medewerking van Miss Verena Fawcett en de heer Pedro Mirep aan de vleugel zat de heer Folkert Steenmeijer.

Hierna nam de consul het woord; hij heette de vele aanwezigen van harte welkom en schetste vervolgens in een vrij lange rede de in zijn vaderland plaats gegrepen gebeurtenissen, 141 jaar geleden, en had tal van malen gelegenheid de met veel aandacht luisterende toehoorders te wijzen op de waarlijk onsterfelijke daden van Simon Bolivar.

Het muzikale programma ving aan met het optreden van de heren Folkert Steenmeijer en Louis Born, die (quatre mains) op de Steinway achtereenvolgens ten gehore brachten een „Tragische mars" van Schumann en een „Krijgsmars" van Mendelssohn. Het hartelijk applaus na de laatste mars dwong tot een toegift: een Czardas. Behoudens een enkel slippertje was het spel bijzonder verdienstelijk.

Pedro Mirep „deed" het beter dan de vorige keer op dezelfde plaats; hij zong drie liederen en werd ditmaal begeleid door de heer Emelindo Leonor („Leslie"). Het is wel jammer, dat Pedro zijn plankenkoorts niet kwijt kon raken.

Na een korte pauze werd het publiek verrast door een uiterst frasi tableau, dat een „Statue of Liberty" voorstelde. Buitengemeen geslaagd!

Met plechtige ernst bood vervolgens de consul aan de heer De Castro een nieuwe Colombiaanse vlag aan. Het dundoek werd het toneel opgedragen door de dames Maria en Carmen Croes en Ruth Jasquin. De Nederlandse driekleur stond in een standaard en op de overhandiging van de vlag van Colombia — met een toepasselijke speech — aan de heer De Castro, werd het dundoek eveneens in een standaard geplaatst. Toen mej. Fulvia de Croes bloemen voor de beide vlaggen had neergelegd, bedankte de heer De Castro de consul voor het hogelijk gewaardeerde geschenk en onmiddellijk daarna klonk vanaf het balcon het Colombiaanse volkslied, gespeeld door een deel van de jeugd-Harmonie onder leiding van Frère Andreas.

Emelindo Leonor zong onder veel bijval twee liederen en daarna volgde het optreden plaats van „Les Troubadours", het duo Joke en Eeleo Wienbenga, die kort daarvoor hadden gezongen in het Kamp Savoneta. Het tweetal zong niet lang, maar het was goed en had veel succes.

Donald Laelé (een dertienjarige knaap, die in Nederland studeert) nam achter de vleugel plaats en gaf een goede vertolking van „Für Elisa": deze jongen heeft ongetwijfeld een goede muzikale toekomst! De volgende medewerker was nog jonger: de negenjarige Jorge Patino, die het gedicht „La Patria" vlot en zonder enige hapering voordroeg.

Tenslotte ging het gordijn open voor een aantal dames, dat — met medewerking van Pedro Mirep — het Nederlandse volkslied zong. Een mooi slot van een in tal van opzichten mooie avond!

OP HET MATJE

Drie drinkebroers sloegen Noorse zeeman het ziekenhuis in

Geen werk, geen geld — maar wel bier!

Het ging heet toe, Zaterdagavond 16 Juni in het Hija del Dia te Sint Nicolaas. Er waren enkele bierdrinkende vaste klanten, en verder de Noorse zeeman Peterson en de bekende caféhouder Charley B., die zijn eigen gelegenheid voor een ogenblikje was ontvlucht om in H. d. D. enkele vrienden te fuiven.

Niemand kon zich (wellicht door de inhet lokaal hangende nevel) meer herinneren wat de aanleiding was tot de kloppartij tussen Charley en Peterson, maar een nuchtere buitenstaander — een arts — heeft later laten vastgesteld, dat de Noor flinke opstoppers had geïncasseerd.

De barkeeper had zich met het vechtpartijtje bemoeid en hij was erin geslaagd de vechtersbazen te scheiden en de Noor naar de Lago-hoofdpoort te loodsen. Iedereen dacht, dat daarmede een nieuw vechtverhaaltje was toegevoegd aan de naar hier en bloed geurende annalen van de kroeg en dat daarmee de kous af was. Men liet de glazen weer vullen en kon eigenlijk nagenoeg de volgende tijd nakaarten over de opdoffers die er hadden gespeeld.

Maar Charley's vechtlust was nog niet bevredigd. Hij zocht de Noor in de buurt van de hoofdpoort op, vroeg deze en toen begon de strijd opnieuw. Rechtsen op de kaak en gemene opdoffers onder de gordel wisselden elkaar af — de zeeman kwam te vallen en toen kreeg Charley hulp. Hetgeen hij helemaal niet op prijs stelde. Hij trachtte zijn helpers, de verdachten B. en W., ervan te weerhouden om ook op Peterson in te slaan, maar het lukte hem niet.

De op de grond liggende Noor werd dermate tegen het hoofd en een schouder getrapt, dat hij in het ziekenhuis moest worden opgenomen. De politie zag Charley als de hoofdschuldige en sloot hem voor twee dagen op.

Erg lastig

Rechter mr Pekelharing merkte Vrijdagmorgen tijdens de zitting van het Gerecht in Eerste Aanleg op, dat Charley bekend staat als zeer lastig te zijn wanneer hij gedronken heeft.

„Waar waarom drink je dan ook zo veel?"

„Dat komt door m'n vak, mijnheer".

„Dan is dat vak wel erg vermoeiend!"

De Officier van Justitie, mr Boom, zegt deze verdachte toch niet als de belangrijkste schuldige te willen beschouwen; het gedrag van beide andere heren was naar zijn mening wel erg laakbaar. Hij eiste voor B. een geldboete van vijf en zeventig gulden.

Mr. A. Papier, B's raadsman, zeide het in precies dezelfde toon met het requisitoir van de Officier eens te zijn. Hij wilde er de nadruk op leggen, dat zijn cliënt tijdens de vechtpartij de hulp van de beide anderen nadrukkelijk van de hand had afgewezen. Aanvankelijk dacht men, dat de zeeman het er niet levend zou afbrengen of blind zou worden, maar nu zat zou toch niet aan het „werk" van B. te danken zijn geweest. Voorts merkte mr Papier op, dat verdachte de Noor in het ziekenhuis met bloemen en vruchten heeft overladen en dat hij veel uit het voorgevallene heeft geleerd.

De rechter deed meteen uitspraak: dertig gulden boete.

„Raar heertje"

„Jij bent een raar heertje", voegde mr Pekelharing verdachte B. toe. „Je bent nog maar negentien jaar, hebt geen werk, verdient dus niets en kunt toch 's avonds naar Hija del Dia gaan". B. zou de Noor een flinke schop tegen het hoofd hebben gegeven. Teneinde de beschikking te krijgen over een voorlichtingsrapport van de Reclassering stelt de rechter de zaak voor veertien dagen uit.

Verdachte R. A. W. was ook zonder werk, maar ook hij zag kans om bier te drinken en ruzie te maken. Zijn strafkaart wemelt van veroordelingen wegens mishandeling en openbare dronkenschap.

Conform de eis wordt hij veroordeeld tot fl. 200.— boete of 80 dagen hechtenis. „En nu wil ik eens zien, hoe jij aan dat geld voor die boete komt", zegt de rechter nog.

Uitspraken

Veertien dagen geleden schreven wij over de Amerikaanse zeelieden, die op een prettige avond op ons schone strand hun tijdelijke vriendinnetjes en de taxichauffeur niet wilden betalen. Tegen hen was een gevangenisstraf geëist van vier maanden. De beide boosdoeners werden Vrijdag veroordeeld tot twee maanden, met aftrek van de tijd in voorarrest doorgebracht.

IJZEREN TIJDPERK SPOEDIG AFGELOPEN

Een dominé ontdekt een nieuw metaal, schrijft „De West".

De vroegste menselijke geschiedenis wordt dikwijls aangeduid als het stenen tijdperk. Daarna kwam, betrekkelijk kort, het bronzen tijdperk, waarna, een 3000 jaar geleden misschien, het ijzeren tijdperk een aanvang nam. Dit tijdperk duurt tot op de huidige dag voort, maar er zijn vele tekenen, die er op wijzen, dat het ijzer, d.w.z. het staal, te eniger tijd zijn plaats zal moeten afstaan aan andere lichtere metalen. Daartoe moeten aluminium gerekend worden, dat uit bauxiet wordt verkregen; magnesium, dat gewonnen wordt uit ...... zeewater en tenslotte het nieuwe metaal: *Titanium* genaamd.

De Amerikaanse metallurgen zijn bezig opzienbare mogelijkheden te ontdekken, die in het zilverwitte metaal, titanium geheten, schuilen. Titanium is lichter dan ijzer, bijna even sterk als staal, het roest even weinig als platina, en bovendien is het op acht na het meest in de aardbodem voorkomende metaal. In de aardbodem komt 100 maal meer titanium dan koper, zink en lood voor.

Een dominé ontdekte het

Titanium is in de achttiende eeuw door de Engelse dominé-chemicus William Gregor in een Cornwall voorkomend zwart soort zand gevonden.

Meer dan honderd jaar lang is het door de fabrikanten van ijzer beschouwd als niets dan een hinderlijk bijmengsel dat voorkwam in de delfstof ilmeniet die voor vervaardiging van ijzer gebruikt wordt.

dienst voor het Mijnwezen er in geslaagd een methode te vinden om het zuivere metaal goedkoop en gemakkelijk op grote schaal uit titaniumertsen te verkrijgen.

Kort geleden is de Amerikaanse

Metallurgen van bijna honderd Amerikaanse fabriekslaboratoria zijn nu bezig na te gaan op welke wijze titanium gebruikt kan worden ter vervanging van ijzer en staal.

Titanium dioxide, een wit poeder, werd reeds in het begin van deze eeuw op tamelijk grote schaal gebruikt. Een Amerikaans chemicus mengde titanium dioxide met plantaardige olie en deed de ervaring op, dat dit mengsel een bijna even goede verf opleverde als met loodwit vervaardigde verf. Een papierfabrikant ontdekte dat als hij dun papier met titaniumoxide behandelde, hij dun, volkomen doorschijnend papier kreeg, dat uitstekend bedrukt kon worden. De kunstzijdefabrikanten merkten, dat, als bij de vervaardiging titaniumoxide gebruikt werd, het product 'n fraaie glans kreeg en niet lelijk glom, zoals tot dusverre het geval geweest was.

Tot nog toe veronachtzaamd

Heden ten dage interesseren de machinefabrieken zich het meest voor titanium. Machinefabrieken die machines e.d. vervaardigen, die blootstaan aan corrosie veroorzakende vloeistoffen als zeewater en zuren, verwachten zeer veel van het titanium. De scheepsbouwers verwachten, dat titanium een ideaal metaalzal zijn voor scheepsplaten en in de vliegtuigindustrie verwacht men dat titanium, (1171° C.), zeer geschikt zal zijn voor de vervaardiging van gasturbines, daar het een zeer hoog smeltpunt heeft waarin zeer hoge temparaturen en drukken optreden.

Het vraagstuk van de vervaardiging van de meest geschikte titanium legeringen is nog niet opgelost, doch duizenden deskundigen doen onderzoekingen op dit gebied. Sommige deskundigen zijn van oordeel dat op den duur titaniumlegeringen gevonden zullen worden, die in qualiteit onvermengd titanium evenzeer overtreffen als het geval is met staal en ijzer.

Twee belangrijke producten van titanium hebben onlangs bekend gemaakt, dat zij de productie van dit metaal aanzienlijk zullen uitbreiden, waardoor het mogelijk zal worden dit metaal, waarvan gezegd wordt, dat het „het metaal is waaraan de minste aandacht besteed is" op groter schaal in de praktijk te gebruiken en nog meer proeven mede te doen.

INGEZONDEN:

Nog een en ander over de verandering van de schooltijden

(Buiten verantwoordelijkheid van de Redactie)

Mijnheer de Redacteur,

Ik ben geen schoolmeester, maar wel vader. Van drie kinderen, waarvan ik hoop dat zij goed onderwijs zullen krijgen op Aruba. Daarom nam ik met veel genoegen kennis van uw stukken over de ouderavond (op de Julianaschool — Red.) en wat daar tegen in werd geschreven door het hoofd van een school op San Nicolas. Ik geloof, dat allen gelijk hebben, de sprekers op de ouderavond en de schrijver van de Pieter Boerschool. Van beide kan men zeggen: „Er zit wel wat in". Maar ik wou de volgende opmerkingen lanceren en ik hoop, dat er eerlijke antwoorden op zullen komen (van wie? — Red.):

1. Er wordt veel geklaagd over het overladen schoolprogramma, maar kan er nu werkelijk niets aan worden gedaan om daarin verbetering te brenging? Als ik zie waarmee mijn kinderen thuis komen, dan krijg ik vaak medelijden met hen. Is het nu werkelijk nodig, dat ze al die zware kost verwerken? Het lijkt me heel belangrijk om daaraan een einde te maken.

2. Ik heb zo net het gevoel (hoewel ik hoop, dat ik ernaast ben), dat de onderwijzers van de Julianaschool om materiële redenen op de nieuwe regeling af willen. Vele heren daar verdienen er heel wat bij in hun vrije uren, dat is een publiek geheim (zaken doen, schrijven voor kranten, geven van lessen en ze kunnen wel vertellen dat dat allemaal niet betaald wordt, maar het is een publiek geheim, dat er wel behoorlijke vergoeding voor ontvangen worden!)

3. Het gelanterfant van de kinderen op straat zal nog vèèl erger worden; als u tegenwoordig op Zaterdagmorgen in de stad ziet wat daar rond loopt, dan is het wel erg. Er moet dringend iets worden gedaan voor de ontspanning, dat ben ik volkomen met uw krant eens. Maar zolang die mogelijkheden voor ontspanning er niet zijn, late men de jongens en meisjes op school.

Met dank voor publicatie,
N.S.

NASCHRIFT VAN DE REDACTIE: Ten aanzien van punt 1 diene, dat reeds tal van malen is getracht om de schoolprogramma's te verlichten, maar dat steeds weer de pogingen op een (bureaucratische?) rots zijn gestrand. Maar wij zijn het met inzender eens waar hij schrijft, dat toch maar weer een poging moet worden ondernomen!

Punt 2: Ambtenaren mogen zonder toestemming van hun superieuren geen bijverdienste hebben en indien deze regeling met voeten wordt getreden, dan is er iets niet in orde met de controle.

Punt 3: Inderdaad, er moet meer recreatieruimte komen, maar misschien zal hieraan worden gewerkt als de behoefte daartoe meer wordt gevoeld? Laten we het van harte hopen, mijnheer S.

Wij ontvingen nog een ingezonden stuk over hetzelfde onderwerp:

Mijnheer de Redacteur,

Met veel genoegen heb ik het stuk van de heer J. van Zijl, opgenomen in uw blad, gelezen, waarin hij geen veranderingen in de school-uren van de Julianaschool aangebracht wil zien. Ik moet m'n grote bewondering voor deze paedagoog uitspreken, die met ruime blik de gevolgen ziet voor de kinderen van genoemde school.

De mening van de heer Van Zijl verraadt altruisme. Zijn mening was oorspronkelijk een gevolg van eigen egoïsme, maar hij heeft anderen zover gekregen om over te hellen naar de zijde van de tegenstanders van de nieuwe regeling. Voor zijn opinie verdient hij de steun van alle ouders die werkelijk geinteresseerd zijn in de intellectuele en morele ontwikkeling van hun kinderen. Hieraan moet ik echter nog toevoegen, dat sinds het absurde idee van de nieuwe regeling is opgekomen, ik me zeer bezorgd voel en ongtwijfeld zullen vele ouders hetzelfde gevoel hebben. En daarom willen wij protesteren tegen de verandering.

Met dank voor de verleende ruimte,
Ava Maria Beaujon.

NASCHRIFT VAN DE REDACTIE: Bovenstaande brief was in de Spaanse taal geschreven. Zou de zich bezorgd voelende inzendster niet wat àl te bezorgd zijn voor het „lot" van haar kinderen?

Wij merken in dit verband nog op een stem te hebben gehoord van een lezer, die als volgt redeneerde: de wet staat niet toe, dat er op een school meer dan vijf honderd leerlingen zijn. Welnu, zodra dat aantal op de Julianaschool wordt overschreden, ga men die school splitsen in een afdeling voor leerlingen van de eerste tot de zevende klas en een afdeling voor de overige leerlingen. Op laatstbedoelde afdeling begint men dan met de voorgestelde regeling. Dan maar eens afwachten hoe de resultaten zullen zijn.

Wij willen ook dit „Salomonsoordeel" graag onder de aandacht brengen van de (kennelijk) zeer velen, die zich het hoofd breken over de voor- en nadelen van de nieuwe regeling, maar zou het al met al niet beter zijn, dat de Besturen van alle Oudercommissies op ons eiland eens een rondetafelconferentie belegden om het vraagstuk gezamenlijk vanuit alle hoeken te belichten? Dat komt ons vruchtbaarder voor dan ellenlang geschrijf en onvruchtbaar geruzie binnenskamers. En late men onmiddellijk na de uitspraak van dat „seniorenconvent" kortweg aan de pers meedelen of het „ja" of „nee" geworden is. Waarmee dan de kous af zij!

RADIO NEDERLAND WERELDOMROEP

Dinsdag: 19.00 opening en nieuws; 19.15 overzicht van het werk der Verenigde Naties; 19.25 gevarieerd programma van Nederlandse platen; 19.50 Nederlands nieuws en reportage; 20.05 Westindische kroniek (*met optreden van Padu del Caribe en het Conjunto Cristal een causerie van Cola Debrot en het nieuws voor de West*); 20.35 „Kleine portretten"; 20.46 persoverzicht;

Woensdag: 19.00 opening en nieuws; 19.15 de Oosterse visie op de huidige wereldsituatie; 19.23 Boyd Neel Strijkorkest; 19.50 Nederlands nieuws en reportage; 20.05 *Westindische kroniek (met muziek van de Zapacara's het Caraïbische overzicht en nieuws voor de West)*; 20.35 Dick Willebrands aan de piano; 20.45 schets; 20.53 avondgebed; 20.58 sluiting.

NIEUW SNUFJE BIJ DE E.E.T.

Sinds korte tijd zijn de E.E.T.-autobussen van de heer Viana uitgerust met automatische apparaten, die ongeveer volgens hetzelfde principe werken als de overbekende Pepsi- en Coca-Cola automaten. Bedoelde toestellen zijn zodanig tussen de beide voorste banken van de bus opgesteld, dat ze de toegang tot de zitplaatsen versperren. Door een penning in de gleuf van het apparaat te deponeren, geeft de drievoudig uistekende arm mee, waardoor een persoon toegang krijgt tot het inwendige van de bus.

De penningen zijn verkrijgbaar op het Hoofdkantoor van de Lago en in de winkel van de heer Viana in de Bernhardstraat te San Nicolas. De prijs bedraagt fl 2.25 per vijftien stuks. Vaak heeft ook de chauffeur een beperkt aantal penningen bij zich (vijftien cent per stuk). Jammer, dat het geen verschil maakt of men vijftien of honderd vijftig penningen tegelijk koopt; vaste busklanten hebben toch wel enig recht op een kleine korting!

Over het apparaat nog dit: door een bepaald systeem worden alle passagiers geregistreerd, zodat een strenge controle kan worden uitgeoefend. Ongetwijfeld betekent de ingebruikneming een efficiënte verbetering en zal de service aan de passagiers ten goede komen.

MEER FILMVOORSTELLINGEN OP SANTA CRUZ

Wij hebben vernomen, dat de frequentie van de filmvoorstellingen in het Aurora-theater te Santa Cruz is opgevoerd van drie maal per week tot een voorstelling per dag. Bovendien zal elke Zondag een middagvoorstelling worden gegeven. De bewoners van Aruba's „derde stad" hebben zich vaak (terecht!) beklaagd over gebrek aan ontspanning en daarom zullen ze zeker ingenomen zijn met het besluit van de directie van Aurora.

Wij hopen nu maar, dat door de meer uitgebreide bioscoopprogramma's de tegenwoordigheid van de jeugd (en de volwassenen!) in en rond de „koffie"-huizen in belangrijke mate zal verminderen. Hoewel we dadelijk moeten toegeven, dat het bezoeken van de bioscoop niet altijd de ideale wijze van ontspanning betekent!

SCHOOLTENTOONSTELLING

Men deelt ons mede, dat op Maandag 30 Juli, 's morgens van 8 tot 12 uur, in de Margrietschool de jaarlijkse tentoonstelling zal worden gehouden van werk van de leerlingen uit alle klassen.

Voor U dames van Aruba

(Van onze redactrice)

IETS UIT HET LEVEN VAN EEN MODEONTWERPER

Geheel eigen stiil van Herbert Sidon

Herhert Sidon is min of meer hegonnen als kleermaker van de Prinses Irene-brigade. De lust in het vak was er lang voordien al: op school en universiteit tekende hij zijn studieboeken vol. In 1937 ging hij naar Engeland om zich verder in het ontwerpen te bekwamen. Hij leerde meten en knippen en wat er verder allemaal bijkomt Bij het uitbreken van de oorlog moest hij in dienst. Hij werd kleermaker van de Prinses Irene-brigade. Wij hebben hem gevraagd of het niet heel erg was om alsmaar grauwe battle-dresses in elkaar te timmeren. Nee, zei hij dat viel best mee. De jongens waren erg dankbaar. (Begrijpelijk overigens. Niet iedereen krijgt zijn wapenrok aangemeten door een haute couturier). Bovendien was er wel eens de afwisseling van een gala-uniform met goud en veel tressen.

Na de oorlog werd hij gedemobiliseerd. Toen had hij niet meer dan een naaimachine (van het leger), die ergens in Londen op een leeg kamertje stond. Een serveerster van een Londens restaurant werd zijn eerste klant. Hij had haar toevallig verteld dat hij modeontwerper was en werk wilde hebben. Eigenlijk meer voor de grap bestelde zij bij hem een jurk. Deze japon heeft Simon niet alleen zelf ontworpen, hij heeft haar ook helemaal zelf genaaid. Zijn tweede klant was haar vriendin, een kapster in een groot hotel. Zijn derde en vierde .... de klanten van die kapster. En nu ontwerpt hij de toiletten van talloze bekende mensen. Hij heeft ook de toiletten van een twintigtal films en toneelstukken geleverd en het heeft er alle schijn van, dat hij weldra gerekend zal worden tot de „Big Ten", de tien grootste modehuizen van Londen.

Mariniers op Savaneta verdreven hun aartsvijand: de verveling

Prettige avond in de versierde eetzaal

Er was feest, Vrijdagavond bij de Mariniers in het kamp Savaneta. Volgens het — zeer originele — programma moest de vijand „verveling" met een knalavond worden verdreven, maar we geloven dat de aanvallers daar maar ten dele in zijn geslaagd. Het was geen knalavond en dat vinden we maar gelukkig, want we hebben een hekel aan knalavonden en aan allen die daaraan medewerking verlenen.

Laten we bij het begin beginnen: de ontvangst in het kamp. Deze was tot in de puntjes georganiseerd: geïmproviseerde verkeersagenten (waarvan sommigen beter zijn dan bepaalde niet-geïmproviseerde....) zorgden ervoor, dat we keurig konden parkeren en nauwelijks waren we uitgestapt of een vlotte marinier kondigde zich aan als onze gastheer-van-de-avond.

De commandant, kapitein J. Dourlein, heette de vele burgers in de even smaakvol als eenvoudig versierde eetzaal welkom en hood bij voorhaat zijn verontschuldiging aan: „....het geheel is maar heel sober van opzet, we hebhen helaas nog maar weinig feestmateriaal....", maar zijn slotwoorden achtten wij het belangrijkste: „....ik hoop, dat dit soort avonden moge bijdragen tot het contact tussen de mariniers en de burgerij!" Wel kapitein, daar zijn we wel zeker van. We hebben al gehoord, dat heel wat „gastheren-van-de-avond" een aantal burgerkennissen rijker zijn geworden. En dat doet ons (oud-militair in de tropen) veel deugd! Maar al te goed hebben wij gezien wat er terecht komt van lanterfantende militairen, die — ver van huis — niets anders vinden dan verveling en barre eentonigheid van de dagelijkse dienst.

Gedurende de oorlogsjaren beschikte de Schutterij over een vlot ontspanningsapparaat, dat echter met de demobilisatie van de schutters weer even vlot verdween. De Landmacht Nederlandse Antillen begon opnieuw en binnen enkele maanden kwam er een dienst voor Welzijnszorg, waarvan de leiding er ondanks de zeer beperkte middelen in slaagde tal van goede recreatie-mogelijkheden te scheppen. De Landmacht Nederlandse Antillen is niet meer — en de Welzijnszorg evenmin.

Welfare is voor een militair even onontbeerlijk als zijn dagelijkse portie brood-met-jam (en margarine.....); dat heeft het commando van de mariniers ook zo begrepen en daarom werd al dadelijk na aankomst op ons eiland naarstig gezocht naar mogelijkheden voor goede ontspanning. Deze mogelijkheden zullen er uitsluitend komen indien de burgerij de helpende hand reikt. Als deze morele plicht wordt verstaan, zal de lt G. Oehlers — thans belast met O.S. en O. — zijn taak kunnen uitvoeren. Anders heslist niet.

Nu gaan we weer naar de eetzaal, waar intussen het gevarieerde programma een aanvang heeft gemaakt met een habbeltje van de conferencier, de marinier der eerste klasse B. K. Pus, een slagvaardige Amsterdammer, die met veel élan zijn stadgenoten introduceert: Les Troubadours, het duo Joke en Eelco Wiehenga. Kort na hun aankomst hebben wij reeds kennis gemaakt met het jeugdige echtpaar, waarvan Eelco zich ontpopte als een handig impressario. Het ware te wensen geweest, dat hij zich gedurende het verblijf hier tot die functie had bepaald. Hij had dan beter werk gedaan dan op de planken, waar Jok evolkomen terecht de meeste bewijzen van appreciatie ontving. Zij heeft een aangename stem en met de liedjes uit alle landen in alle talen en dialecten toonde het publiek zich zeer ingenomen.

We hoorden ook nog de marinier der tweede klasse J. H. J. Keijzer als monharmonica-virtuoos (heel goed) en tot besluit van de avond werd een filmpje vertoond over wel zeer gewaagde experimenten met e enauto van zeker merk.

Een prettige avond! We komen graag de volgende keer — moge het niet te lang duren.

DE TBC-PROPAGANDAFILM IS BIJNA GEREED

Wij vernemen van de zijde van het Bestuur van de Vereniging tot bestrijding der Tuberculose op Aruba, dat de indertijd door de heer Henk Weener vervaardigde propaganda-film bijna gereed is. Zij werd voor een aantal genodigden reeds gedraaid en bleek uit te munten door de wijze waarop voor de gewone man het gevaar van besmetting en de behandeling van geïnfecteerde patiënten duidelijk werd gemaakt. Synchronisatie van de film was helaas te duur en daarom heeft men de hulp van de gramofoonplaat ingeroepen. Het gesproken woord is in drie talen.

Voorts deelde men ons mede, dat op de Gouvernementsbegroting 1951 een hedrag van fl. 20.000,— werd aangevraagd voor de aankoop van een röntgenapparaat waaraan op Aruba grote behoefte bestaat.

Het gerucht als zou het R.K. zusterhuis, dat thans in aanbouw is achter het San Pedro Hospitaal, worden gebouwd met financiën van de TBC-Vereniging, is volkomen uit de lucht gegrepen. Het Hospitaal overweegt in de toekomst verpleegruimte af te staan voor TBC-patiënten, maar eerst moet er meer personeel komen en daarvoor wordt er nu gewerkt aan een zusterhuis.

Vermeldenswaard is ook, dat de Vereniging jaarlijks fl. 2500,— besteedt voor de aankoop van voedselpaketten, welke zijn hestemd voor behoeftige TBC-families.

NIEUW BESTUUR VAN SOCIEDAD BOLIVARIANA

Vrijdagavond voor de aanvang van het culterele programma ter gelenheid van het onafhankelijkheidsfeest van Colombia — werd op een gewone vergadering van de "Sociedad Bolivariana de Aruba" een nieuw Bestuur van deze actieve Vereniging gekozen. Met grote meerderheid van stemmen werd de heer J.G. de Castro voor de derde achtereenvolgende maal als voorzitter gekozen. Ook de heer M. J.Croes (2e secretaris) werd herkozen. De namen van de overige Bestuursleden zijn: Isaäc de Cuba (vice-voorzitter), L. Leañez (1e secretaris), W. v. d. Beld (penningmeester), Carlos Wolters en Alphonso Mirep (commissarissen) en C. C. G. Phillipson (juridisch adviseur). Tegen 24 Juli — de geboortedag van Simón Bolívar — zal het nieuwe Bestuur op de algemene ledenvergadering voor het eerst optreden.

En nu iets over

EEN VLIEGTUIG

„Mag ik mij even voorstellen? Mijn naam is PH-TCE „Edam". Een beetje wonderlijke naam, maar daarvoor ben ik dan ook een vliegtuig. Verdere personalia? Wel, ik ben 28,53 meter lang, 8,40 meter hoog en de afstand tussen mijn vleugeltips is 35,35 meter. Als ik normaal met mijn 44 passagiers en negen man hemanning de lucht in ga, weeg ik 33.000 kilogram, maar desondanks leg ik toch nog minstens 300 km per uur af. Met mijn bazin heb ik het hijzonder getroffen. Zij heet K.L.M. en heeft me altijd uitstekend behandeld.

Waarom ik dit alles vertel? Zeker aan mijn mémoires te beginnen, ook al heb ik met lede ogen moeten aanzien, hoe Constellations, Convairs en DC-6 machines me langzamerhand alle lijndiensten hebben afgesnoept en ook al zullen straks de hypermoderne DC-6 B's en Super-Constellations me het bestaan nog moeilijker gaan maken. Nee, ik doe dit, omdat ik was uitverkoren voor een heel bijzondere vlucht: een tocht, waarbij ik een Austin auto, de A 40 een handje moest helpen om in dertig dagen om de aardbol te komen.

Niet dat die 40.000 millioen kilometer of 70 keer de aardomtrek afgelegd, sinds ik bij de K.L.M. in dienst kwam, een kleine vijf jaar geleden..

Santa Monica

...„Mijn geboorteplaats is Santa Monica, ergens onder de stralende Californische hemel. Ik hoorde van mijn collega's, die in lange rijen naast mij stonden, dat ik de K.L.M. als bazin zou krijgen en dat ik daarom naar Nederland zou moeten vliegen. En zo gebeurde het, dat ik op Zaterdag 12 Juli, 1946 boven Schiphol kwam. Een vreemd gedoe was het daar toen nog beneden. Midden in het vlakke groene land aan de rand van een grote stad een houten dorp met vreemdsoortige gebouwtjes. Het had iets weg van een goudzoekersdorp in Klondike. Na mijn aankomst op de Amsterdamse luchthaven bekeek de K.L.M. mij eens goed, onderzocht me zeer grondig tot ik op 19 Juli mijn eerste vlucht met passagiers mocht gaan maken, van Amsterdam naar Stockholm. Het begin was er. Van 25 Juli tot 31 Juli stond ik op Schiphol, waar ik werd gereedgemaakt voor mijn eerste grote vlucht. Gezagvoerder Malouin maakte een groot uur lang een proefvlucht en op 2 Augustus nam hij me mee, richting Curacao, via Schotland in de avondschemering over de Atlantische Oceaan. Rustig brommend boven het tot grillig berglandschap omgetoverde wolkendek. Van Gander naar New-York was niet veel meer dan een stapje. Als een wazige lichtvlek lag de millioenenstad beneden me. Van New York naar het Zuiden, naar Curacao. In acht uur.

Hato

Het vliegveld Hato met zijn luxueuse stationsgebouw, waar ik door enthousiast zwaaiende mensen werd begroet en ik trots de driekleur uit de stuurhut liet wapperen. Dezelfde kleuren, die daar aan de vlaggemast hngen om me te verwelkomen. Het lieve leven was begonnen. Vliegen! Maar nog steeds was ik de gewone DC-4 PH-TCE. Toen kwam er een man, die een wapen op mijn neus schilderde, een wapen met een stier erin en het woord „Edam" eronder. Op een mooie zomerdag, het was 12 Augustus, werd ik weer naar buiten gesleept. Op Schiphol's platvorm stonden veel mensen. Vrouwen in mooie Edamse costuums, mannen met ronde kaasjes, het beroemde product van hun stadje. Muziek. Een fles champagne kletterde tegen mijn neuswiel. De muzikanten speelden. Een meneer in een zwart pak — de waarnemend burgemeester — wenste mij vele voorspoedige reizen toe en allen gingen aan boord. Ik liet hen Edam zien vanuit de lucht. Bij die gelegenheid kreeg ik ook een gastenboek. Nu, na vijf jaar, ben ik al aan mijn tweede bezig. De enrst van het vliegen kwam weer gauw op mij af en opnieuw lichtte ik mijn wielen van de baan voor een vlucht naar New York. Ik voelde me best, want de telefoon van de steward was ook weer gerepareerd. Na mijn zesde New York vlucht werd ik ingericht voor mijn eerste Zuid-Amerika reis. Er waren veel Spaans en Portugees sprekende passagiers passagiers aan boord. Over Frankrijk en een stukje Spanje naar het prachtige Lissabon.

Schiphol

Vandaar in één ruk door naar het warme zondoorstoofde Dakar en toen over de Oceaan naar Natal, de oosthoek van het kleurige Zuid-Amerika. Midden in de nacht kwam ik er aan, beschenen door het licht van schijnwerpers. Er kwam een andere bemanning aan boord, die me verder naar het einddoel zou brengen. Eenzame moerassen, afgewisseld met uitgestrekte massieve wouden. Geen huizen. Geen teken van leven, kilometers en kilometers ver. Rio: de witte moderne stad. Wolkenkrabbers, als wijsvingers omhoog stekend. Het machtige Suikerbrood, de toegangen beheersend.

Om de stad wazige bergen. Verder weer, naar Montevideo. Een groot gedeelte over het vlakke land, dat me even aan Nederland deed denken, ofschoon ik maar weinig huizen en helemaal geen molens kon ontdekken. We vlogen door naar Buenos Aires, over de brede, modderig grauwe La Plata. Aan de overkant ontelbare lage huizen, duizenden dansende lichtjes in deze onmetelijk grote Zuid-Amerikaanse stad.

En steeds weer: terug naar Schiphol. Tot nu toe had ik de vliegsporen gedrukt van mijn K.L.M.-collega's, maar de nieuwe vlucht, waarvoor ik werd gereedgemaakt, zou ik maken als eerste Zuid-Afrika machine. Een openingsvlucht met de heroemde Parmentier als gezagvoerder.

Naar het Tunis van de helle kleuren, over het sprookjesachtige Sardinië en de Middellandse Zee, blauw als de hemel. De Sahara: een grote broeierige zandbak. Op 3000 meter hoogte op weg naar de brandende einder. Kano. De heuvels waren tot schaduwen geworden door de schuin invallende zon. De pasagiers keken naar beneden, hier en daar weerkaatsten de kristallen van de witte zoutvelden het zonlicht. Het zicht bij Kano was slecht. Wat lager hadden de zandstormen de lucht heiig gemaakt. Na Kano Leopoldville. Wouden en nog eens wouden, die geen geheimen prijsgeven, ook niet voor mij, die er ronkend overheen vloog. De Victoria Falls, schuimend en bruisend storten de watermassa's naar beneden. Het einddoel Johannesburg lag niet ver meer weg.

Zuid-Afrika

Het blauwe gastenboek verhuisde naar een heer, die de hele Sahara lang had zitten slapen. Hij zette zijn bril op en schreef: „Vroeger, in 1846, ging men per trekschuit Johannes van Amsterdam naar Edam in twee dagen. Nu, in 1945, gaat men per Edam van Amsterdam naar Johannesburg in twee dagen, waarvoor hulde."

In Johannesburg kreeg ik rust. Enkele dagen. Toen: terug, met 44 nieuwe passagiers, richting Schiphol, weer naar het land van de groene rechthoeken, doorsneden van kaarsrechte kanaaltjes. Verschillende malen maakte ik de vlucht naar Zuid-Afrika en steeds weer zag ik nieuwe dingen.

Op 19 Januari 1947 hadden mijn motoren 1000 uren gedraaid en was het dus tijd om ze te vervangen door nieuwe. Na een retourvlucht op 14 Januari naar Londen, werd ik ingericht voor mijn eerste vlucht op de roemrijke Indië-lijn, hetgeen het viertal intercontinentale vluchten volmaakte.

Na twee jaar K.L.M.-dienst had ik 4759 uur in de lucht gehangen. Na weer een jaar, waarin ik 23 retourvluchten naar Zuid-Amerika maakte, waren het er 6112.

Op de grote intercontinentale trajecten vloog ik nu niet zo vaak meer, maar wel op veel steden in Europa en het Nabije Oosten: Genève, Madrid, Lissabon, Rome, Athene, Istanbul, Stockholm en Londen lagen vele malen in het verlengde van mijn neus. Ik kwam te Koeweith, Bari, Lourdes, Malta, Pori, Nairobi, Kharthoum. Daar tussendoor een enkele vlucht met een zestigtal Nederlandse emigranten aan boord, die ik naar hun nieuwe vaderland, Australië, mocht brengen.

Sydney

In November 1950 kreeg ik weer even rust, ik werd namelijk op Schiphol in revisie genomen, maar in Januari 1951 begon het lieve leven weer. Eerst weer een gezelschap hoopvolle emigranten, voor wie ik het laatste stukje vaderland betekende, naar Sydney. Twee dagen na mijn terugkomst weer op weg naar New York met zeven ton vracht. Op 1 Maart met een grote partij vracht in tegenovergestelde richting, naar Calcutta. Daarna van Schiphol naar de verre Zuid-Amerikaanse stad Bogota, waarheen ik zes ton serum bracht, dat de strijd tegen een veeziekte moest aanbinden. Op 18 Maart weer met serum naar Bogota, nu via Lyon. In alle bescheidenheid kan ik zeggen tot de meest bevlogen machines van de K.L.M. te horen. Van mijn thuishaven Schiphol hen ik reeds tweemaal naar Montreal gevlogen, veertig maal naar New York, zes maal naar Johannesburg, tweemaal Australië, 39 maal Zuid-Amerika, 16 maal Indonesië en verder naar zeer veel steden in Europa, Noord-Afrika en het Nabije Oosten."

BIJBELSE BOEKEN

Dr J. Hartog, bibliothecaris van onze Arubaanse bibliohteek, schrijft ons uit Nederland:

Boeken over bijbelse personen zijn momenteel in trek. Dat dezelfde personen er in deze boeken niet altijd eender uitzien, is frappant. De ene keer is b.v. Jozef van Arimathea een wijs, ernstig man op middelbare leeftijd, gehuwd met een gebrekkige, lieve vrouw (Ziet Uw Koning), de andere keer een jong, arrogant vorst, die met zijn zuster samenwoont (De grote Visser).

Met de **historische critiek** nemen de auteurs van deze boeken het trouwens niet zo nauw, zoals het meeslepende boek The Robe van Lloyd Douglas enige jaren geleden bewees en waarvan Douglas nieuwe werk **De grote Visser (The Big Fisherman**; de Arubaanse boekerij heeft het boek in beide talen) ook weer een bewijs is. Ook dit is een vlot geschreven, beminnelijk boek. De auteur verstaat de kunst afwisseling van tafereel te houden en spanning te geven aan het verhaal.

Waarom het boek eigenlijk „De grote Visser" heet, is een raadsel. Wel komt Petrus in dit verhaal voor, natuurlijk en van de discipelen is hij ook de hoofdpersoon, maar de hoofdpersonen uit het verhaal zijn een Arabisch-Joodse prinses Fara of Esther en Voldi, een Arabische prins. Rondom deze twee figuren heeft de auteur een uiterst romantische geschiedenis (zelfs nog bekeringsgeschiedenis) geweven. Ondanks alle romantiek in Israël en Arabië heeft dit boek toch niet voldoende een „Oosterse sfeer". Het lijkt er op alsof de auteur niet al te veel voorstudie gemaakt heeft van leven en gebruiken en vooral van de achtergronden van het geestelijk leven van Joden en Arabieren. Wat gezegd wordt bestaat te veel uit algemeenheden. De Oosterse gloed en kleur ontbreken, ook in de stijl. Er zijn b.v. te veel typisch Westerse uitdrukkingen in als „zich op dun (?) ijs wagen, de kat de bel aanbinden, enz."

Slordigheid was Douglas' oude fout en bij het weergeven der parabels is hij dat nu weer. In het passie-verhaal is de hele episode-Gethsemani weggelaten!

Bij het weergeven van de Bijbelse feiten fantaseert de auteur er lustigjes op los en combineert verschillende gebeurtenissen zonder enige grond van waarschijnlijkheid. B.v. Petrus zou, voor hij met Christus in aanraking kwam. zo'n beetje maling aan de godsdienst gehad hebben. Later bezoekt hij Esther (die Christus heeft aangenomen en naar haar land is teruggegaan) in Arabië. Ook spreekt hij nog eens op een chique club van voorname Romeinen na de uitnodiging van Cornelius. Jozef van Arimathea is hier meteen de „rijke jongeling" uit het bijbelverhaal. Joannes de Doper houdt voor zijn onthoofding nog een toespraak tot de feestvierenden in Herodes' paleis. Daarin zegt hij harde waarheden, die de toorn van Herodias opwekken en zijn dood tengevolge hebben.

De preek van Sint Petrus op het Pinksterfeest is feitelijk slap. Douglas weet echter ondanks deze tekortkomingen wel te boeien. **Dat** is Douglas' sterke zijde. En hij schrijft — en dit is en blijft wel belangrijk — vanuit een (prot.) christelijk beleven.

Dit in tegenstelling tot Sholem Ash, de waarlijk grote auteur, bij wie men Douglas' soms wat al te argeloze beschrijvingen, tevergeefs zoekt. Doch waarin Ash, ook in zijn andere werken (en wij hebben ze in verschillende talen in onze Boekerij voor u voorhanden) beneden Douglas blijft, is dat Ash het Christendom meer ziet als een schone variatie van de Joodse geest, geeft niettemin een diepgaand en indrukwekkend verslag van Jezus' leven op aarde.

Onmiddellijk vallen op de enorme kennis van het Joodse leven, van de Evangeliën en het beeldend vermogen van de auteur. Zeer, zeer uitvoerig wordt alles verhaald, doch nergens fantaseert de schrijver maat wat. Het valt steeds op, dat hij zich zo strak houdt aan de feiten, zoals wij die uit de Evangeliën kennen. Hij geeft ons het leven van Jezus eigenlijk driemaal, in drie verschillende boeken: Een Profeet verrijst, De Messias komt, De Vrede der Wereld. Deze „gevonden handschriften" zijn dan van een Romeins officier, van Judas Ish-Kariot en van Jochanan, een leerling van Nicodemus. Drie verschillende visies. Ook door verschil in stijl en belangstelling is het bijzonder karakter van elk boek volgehouden.

Sholem Ash dringt diep in de woorden en gedachten van Christus in. Hij weet wat het is in gelijkenissen te spreken. Als Jood van geboorte is hij nauwkeurig in 't weergeven van de teksten. Nergens zullen we dan ook een slordig of onvolledig citaat vinden. We krijgen een diep inzicht in de Joodse tempelgebruiken en misbruiken, in de machtsverhoudingen tussen Farizeeën en Sadduceeën, ook in de heidense godsdiensten. Steeds is de auteur er op uit de voortreffelijkheid van de Joodse godsdienst (en de Christelijke „variatie" daarvan) boven de inderdaad verwilderde en onterende heidense, aan te tonen.

Het: Hoor, o Israël, de heer onze God is een enig heer", is een steeds terugkerend refrein. Het wordt zelfs (en dit is één van de weinige keren, dat er geheel van de bijbeltekst wordt afgeweken) door Christus aan het kruis als kruiswoord uitgesproken.

Deze uitroep is dan ook volgens deze boeken de hoogste boodschap van Christus. Sholem Asch staat tegenover Christus, volgens mijn indrukken, zoals in dit boek van Nicodemus verteld wordt. Deze sloot zich (volgens dit boek dus) niet bij de Messianisten aan. Hij zegt daarover:

„Laat het genoeg zijn, dat Rabbi Yeshua (Jezus) geleefd heeft als een rechtvaardig mens, dat hij God gezocht heeft; en moeite gedaan de mensen nader te brengen tot de hemel, en dat hij in volkomen reinheid gestorven is; ik buig het hoofd voor zijn nagedachtenis en gedenk hem met dankbaarheid en lof."

En over de Joodse en de Christengemeente staat er:

„Het enige verschil tussen hen en ons was, dat zij geloofden, dat de Messias reeds éénmaal op aarde verschenen was en dat hij ter bestemder ure zou terugkeren, terwijl wij volhielden, dat dit onmogelijk waar kon zijn, terwijl toch de mensen allerminst van het boze verlost waren, maar integendeel der zonden vol. Wij geloofden dat de Messias eenmaal zou komen, zij dat hij weer terug zou komen."

Daarom ontbreekt in deze boeken ook het verhaal van de Opstanding.

Christus is niet anders dan een gezegend Joods leider.

Dit geldt ook voor het boek „De Apostel", een meesterlijk boek. Prachtige beschrijvingen.

Ook hier, ondanks de grote uitvoerigheid, toch een zich getrouw houden aan de feiten uit het Nieuwe Testament.

Daarbij een deskundige beschrijving van de heidense godsdiensten en van de antieke wereld. Wij leren zowel het decadente leven van de voornamen, waaronder de keizers en aanhang,, als het vreselijk lot van de slaven, b.v. in de mijnen en smeltovens, kennen.

Ontroerend en onvergetelijk is het hoofdstuk „Grazige Weiden", waarin verteld wordt hoe de Christenen voor de wilde dieren geworpen werden als een kijkspel van de zatte Romeinen.

Van Paulus' werkzaamheid en leven wordt een getrouw verslag gegeven. Van een mistekening (zoals in het boek Paulus van Teixeira de Pascoaes) is hier geen sprake.

De Landsminister voor Verkeer en Vervoer
roept sollicitanten op voor de betrekking van:

ASSISTENT BIJ DE LUCHTVAART

Gegadigden dienen naast een ruime algemene ontwikkeling, een ruime kennis te bezitten van de Luchtvaart in het algemeen, administratief goed onderlegd te zijn en in staat te zijn secretariaatswerk in de ruimste zin des woords te verrichten.

BEZOLDIGING: voor ongehuwden van ƒ 3360.- tot ƒ 4896.- 's jaars
voor gehuwden van ƒ 4200.- tot ƒ 6120.- 's jaars
verhoogd met de geldende duurte- en kindertoelagen.

Leeftijd onder 35 jaar.

Schriftelijke sollicitaties, onder overlegging van afschriften van diploma's en getuigschriften, dienen vóór 30 Juli 1951 te worden gericht aan ondergetekende.

De Landsminister voornoemd,

CECIL L. DELVALLE

